

Фабио Пусиерла



ЗЕМЉА ПОСЛА

*Ђованију Наки и Беју Роџолију
који љружају ошћор*

I

Сливају се из вулкана
бесправне виле и квартови.
У висини жукве.
Још горе: скорашња лава.

Мрешка се у даљини море
под сивом капом олује;
нада која остаје
позива да се не очајава.

Јужно од сваког милосрђа
нечујни камористи
северно од сваког разума
прокламације лигаша.

Живи имају на длану
пепео мртвих,
на древним рушевинама
маслине, изувијана стабла.

Боравио је у Пињатару
пркосни Франческо Флора.
Није потписао.
Опет не би потписао.

ДОЗИВИ

II

Под земљом тињају
отровне згуре.
Над земљом бдију
ожалошћене Мајке.

Цео један дан
непомичне на гробљу,
у име кћери
вековима у црном.

Мајке јутарње звезде
извикују нечујно
по трговима Италије
тегобне судбине.

У Земљи посла
између Волтурна и Гаете
статистика тумора
је прећутана.

Широколисно поврће
маслине и парадајз
док се земља чисти
од натопина отпада.

Живот који не оздрављује,
смрт која не престаје,
несрећа која престрављује:
реч, последња радост.

III

Они који су издали
који су се продали.
Изгубљени другови
који су или нису схватили.

Не само хлеб, дубоку бол,
Бепе ће рећи једном другу:
да поделимо и ово на свету.
Али ти си од бакра, или калаја.

Они који су отишли
далеко да се исцрпљују;
и други остали овде
да се грамзиво госте.

Светлост која открива душе:
ено га, опет он, Пазолини.
Ветар што у налетима чисти,
дечије очи.

Светлост воштаница,
не она електрична, драга;
милосрђе помешано са ужасом,
школа све горча.

Росана, учитељица, плете
нешто сутрашњице за све,
али кад се окрене бод несреће
како ће држати петље правде.

Шест хиљада фотографија,
музеј безгласног хероизма.
Очи оних који су на споредним
путевима потонули.

Труба трамвајције
астронома у послерађу;
нечујни гроб многих
ућутканих на комаду земље.

IV

Поплава житког блата,
Монталеова вресишта.
И, на зидинама, у Капуи
узалудни графити љубави.

С моста изнад колосекâ
читаш на неком зиду:
хѣо бих да рикнем љијан
и љовраћам у љаклу.

Анђела која је говорила
и онда смо љукли.
Хтела је да каже нешто
ужасно. Безгранично.

Конопља овце
биволице у сутон.
Варљиви предели
под светлуцавим небом.

Olim Campania felix,
читамо на мапама.
La Terra di lavoro,
жене утонулих лица.

Магарци на ливади
пси испружени на сунцу
политичари у сенату
земља која можда умире.

Увече над сивом
водом вреба чапља:
на краљевском рибњаку
сенка бурбонског краља.

V

На Ђованијевој парцели
диже се у светлу камен,
преисторијски фосил,
гримаса, измештени уломак;

можда репа скелета,
стреле или врха копља,
траг знак подршка:
памћење које не вара.

Памћење које се опире
густо као у неком срцу,
танко као мир
опоро као посао.

Посао који недостаје,
посао украден,
посао за све,
посао повраћен.

Посао који би се могао,
реч која би нам рекла,
свет који би се хтео,
правда која се не истерује.

На Ђованијевој парцели
камен се диже у светлу,
нешто што води,
комад истине.

БЕОГРАД, РАСПОРЕНЕ ЗГРАДЕ, ЗАВЕСА

Дејану Илићу

Угао Кнеза Милоша и Немањине:
за шипку закачена вијори се завеса.

Иза ограде цери се олупина аутомобила,
у распуклинама зидова храпаво ветар свира.

Канцеларије су пусте, сва окна искочила,
ишчупана или спржена столарија, распорени плакари,

Вредна архитектура, сада стара олупина,
нехотични симбол без вредности или сврхе.

Камен миран на камену, одсуство сваке ствари,
стид који ужасава, гвожђевита парализа.

Ниједан људски траг, ни мртвих ни рањених,
штрче потпрозорници, брунирана извијена арматура.

Већ дванаест година завеса се помера као покров,
личи на мртву птицу, ковитла се апсурдна у ваздуху.

Застава је то прљава од прашине и ништавила,
последњи блесак. Остало беше *инџелијенијна бомба*.

Пева се по кафанама, пуши и прославља.
Завеса кнеза Милоша, неречено што се овде набира.

Luftwaffe бомбе пале '41.
Западњачке бомбе о којима нико не говори.

Нешто потиснуто, страва незаборављена.
Злочинац мртав. Злочини НАТО-а.

(С италијанској превео **Дејан Илић**)